

[Lone Dybkjær]

kedet. Det kan da godt være, det bliver nødvendigt yderligere at støtte kvinderne, hvis de skal have en barselorlov, men så bør vi diskutere det. Jeg mener bare, det er underligt, vi skal tage denne sag frem; man kunne godt have ønsket sig, vi ikke skulle diskutere på denne facon. Men det viser, at der stadig væk er brug for kvindesagspolitikere, når man kan blive præsenteret for den slags synspunkter.

En del af de brutto- og nettoberegninger, der er lavet, har den klare forudsætning, at der er arbejdsløshed, men sådan som jeg har læst vismandsrapporter og andet, må man også tro, at der desværre er det et stykke tid endnu, så jeg mener nok, man kan tillade sig at bruge disse beregninger, og jeg mener også, man kan sige, at hvis vi ikke har arbejdsløshed, er der under alle omstændigheder også råd til at have en seks måneders orlovsperiode efter et barns fødsel, hvad enten vi nu fordeler den på den ene eller den anden facon.

Så siger arbejdsministeren, som viser sig positiv, at det kan blive vanskeligt for kvinderne at vende tilbage – noget af det, har jeg allerede været inde på – og at det kan være svært at holde pladserne åbne, men jeg mener altså, at det er de krav, vi skal stille. Jeg mener også, at der bør ansættes en vikar, og jeg mener, det må være muligt – sådan er det med graviditeter – at planlægge det på en fornuftig måde.

Arbejdsministeren er inde på spørgsmålet om 14 dages varslingspligten, og her har vi pludselig et modsat syn, nemlig det, at faderen nu i stort omfang udnytter sin orlovsret, og det skaber store vanskeligheder. Det kan godt være, at den 14 dages varslingspligt er for lille, men så lad os hæve den lidt. Det tror jeg ikke der er nogle problemer med, og hvis f. eks. 21 dages eller 28 dages varslingspligt over for arbejdsgiverne er mere hensigtsmæssig, kan jeg ikke se, at det vil skabe nogle synderlige problemer. Vi har blot fortsat den varslingspligt, der eksisterer i dag.

Det med de 14 dage ved fødslen har jeg omtalt.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt vi skal drøfte det med arbejdsmarkedets parter. Det kan vi godt, men det tror jeg ikke vi får så frygtelig meget ud af. Arbejdsmarkedets parter er også i høj grad dikteret af de samme fordomme, som socialministeren på visse

områder har givet udtryk for, og jeg tror derfor, det mere er et spørgsmål om politisk vilje til at gennemføre forslagene end så meget andet, og det mener jeg vi skal vise at vi har.

Dernæst vil jeg takke fru Mette Groes for hendes meget positive behandling af forslaget. Sådan som jeg forstår det, vil socialdemokratiet medvirke til at gennemføre forslaget, og det er jeg meget glad for. Hvordan man mest hensigtsmæssigt vil finansiere det, må vi diskutere; vi har foreslået én facon. Af debatten med den socialdemokratiske ordfører fremgik det også, at selv om partierne er enige om, at der skal en skattereform til, ved vi også, at det kan knibe med at få den færdig lige her og nu, og at man må finde en eller anden finansieringsform, indtil den skattereform kommer.

Fru Lizzie Lichtenberg fremhæver som noget primært, at faderen og moderen skal være sammen, og det er jeg positiv over for, ligesom jeg var det, da den socialdemokratiske ordfører fremhævede det.

Til hr. Henrik Toft skal jeg også sige tak for handlingen. De selvstændige og landmænd, som hr. Henrik Toft var inde på, er faktisk medtaget i denne gruppe, for så vidt som de er dagpengeberettigede, for vi gjorde det netop ens for alle dagpengeberettigede ved den gennemførelse, vi fik i 1980, både når det drejede sig om de fire uger før fødslen, og når det drejer sig om perioden efter fødslen. Så hvis de selvstændige og de medhjælpende er dagpengeberettigede, er de også automatisk omfattet af dette lovforslag. Men det er klart, at der kan være nogle særlige problemer for de selvstændige og landbrugere, hvor man kunne tale om nogle særlige vikarordninger, men det mener jeg ikke skal løses over dagpengesystemet, det skal løses på en anden facon i forbindelse med anden lovgivning.

Jeg skal ikke komme ind på SFs forslag, men jeg tror, at jeg på samme måde, som jeg sagde det i 1980, kan sige til fru Birthe Hansen, at vi er enige i, at der fortsat skal ske forbedringer for børnefamilierne, og jeg betragter også dette her, ligesom jeg gjorde i 1980, som et skridt på vejen, men jeg betragter det til gengæld som et meget vigtigt skridt på nuværende tidspunkt.

Hr. Stubkjær Pedersen har jeg indirekte svaret bl. a. på det med faderen og moderen og også fru Tove Niemann om det med for-